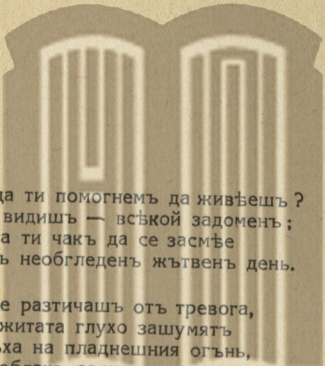

Какъ да ти помогнемъ да живѣешъ ?
Да ни видишъ — всѣкой задомень ;
кърпата ти чакъ да се засмѣе
като въ необгледенъ жътвенъ день.

И да се разтичашъ отъ тревога,
щомъ житата глухо зашумятъ
отъ дѣха на пладнешния огънь,
и изъ облакъ се изтърси градъ.

Ахъ, за себе си не си живѣла
— наше неизчерпано сърдце !
Какъ да те запомнимъ въ твоя залѣзъ
къмъ свѣта съ протегнати ръце ?